

**BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
BROJ: 09 0 U 045604 23 U
Sarajevo, 22.05.2026. godine**

Kantonalni sud u Sarajevu i to sudija Danijela Mikić, u upravnom sporu tužitelja Udruženje za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, ulica Krfska broj 64e, Banja Luka, zastupan po Blagovčanin Srđanu, predsjedavajućem Upravnog odbora, protiv akta broj: UP-II-05-41-4305/15 od 01.11.2023. godine, tuženog Federalno ministarstvo za pitanja boraca i invalida odbrambeno oslobodilačkog rata, u upravnoj stvari odobravanja pristupa informacijama, dana 22.05.2026. godine donio je:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno i prvostepeno rješenje se poništavaju i predmet vraća prvostepenom organu na ponovno rješavanje.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog, bliže označenim u uvodu presude, tačkom I poništava se rješenje broj UP-I-05-41-1967/14 od 20.09.2023. godine i rješava: tačkom II Ustupaju se kopije Ugovora o djelu zaključenih u toku 2012. godine i 2013. godine za poslove zakonske revizije u skladu sa Zakonom o provođenju kontrole zakonitosti korištenja prava iz oblasti branilačko invalidske zaštite ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine" br. 82/09 i 103/21) u Federalnom ministarstvu za pitanja boraca i invalida odbrambeno-oslobodilačkog rata, na zahtjev Transparency International BiH i tačkom III Rješenje stupa na snagu danom donošenja.

Tužbom od 29.11.2023. godine tužitelj je pokrenuo upravni spor ističući da su u pobijanom rješenju činjenice nepotpuno i pogrešno utvrđene, da se u postupku nije vodilo računa o pravilima postupka koja bi bila od uticaja na rješenje stvari, da je dispozitiv pobijanog rješenja nejasan, te je u protivrječnosti s obrazloženjem. U konkretnom slučaju nije se vodilo računa ni o pravilima postupka, jer tuženi organ uopšte nije pravilno primijenio odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH koji je lex specialis i kojim se reguliše postupak pristupa informacijama. Tužitelj smatra da je pristup informacijama u potpunosti odbijen jer ugovor o djelu koji je potpuno anonimiziran nije informacija u smislu člana 3. stav 1. tačka 1) Zakona, te da je tuženi organ postupio suprotno članu 14. stav 1. Zakona i isti citira. Ministarstvo uopšte nije razmotrilo činjenicu da je zahtjev za pristup informacijama upućivan u okviru Inicijative Partnerstvo za otvorenu vlast (Open Government Partnership-OGP) u čijem okviru se sprovodilo Istraživanje o dostupnosti javnih informacija Zaključenim ugovorima o djelu i trošenju sredstava za ove namjene u 2012.g. i 2013.g. Dalje navodi, da je tuženi postupio suprotno članu 14. stav 3. Zakona. U konkretnom slučaju pristup informacijama je odbijen sa pozivom na član 8. Zakona o

slobodi pristupa informacijama koji se odnosi na izuzetak od saopštavanja informacije kod zaštite privatnosti, međutim tuženi organ nije postupio u skladu sa članom 5. Zakona, nije razmotrio sva materijalna pitanja koja su važna za donošenje odluke u smislu člana 14. stav 3. Zakona niti je uzeo u obzir faktor javnog interesa u skladu sa članom 9. Zakona. Nadalje navodi, da su tužitelju dostavljene kopije ugovora u kojima su zatamnjeni apsolutno svi lični podaci izvršioca ugovora o djelu, međutim u pobijanom rješenju nije vidljivo na osnovu čega je organ osnovano utvrdio da tražena informacija (kopija ugovora o djelu) uključuje lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica. Nesporno je da organ treba da zaštiti lične podatke osoba sa kojima stupa u ugovorne odnose, u smislu da ne odobrava pristup njihovom JMBG, broju računa u banci, adresi na kojoj stanuju, svojeručnom potpisu, ali je sporno to da organ odbija da dostavi informaciju sa kojim je licem zaključio ugovor o djelu, odnosno koga je angažovao za određeni posao za koji mu je naknada isplaćena iz javnog budžeta. Nadalje, tuženi je u konkretnom slučaju propustio i da uzme u obzir faktor javnog interesa u smislu člana 9. Zakona, odnosno nije utvrdio da saopštavanje informacije (ugovora o djelu sa poimenično određenim licem) nije u javnom interesu, a nakon obavljenog ispitivanja javnog interesa, nego se samo pozvao na član 8. Zakona. Tužitelj je mišljenja da se tražene informacije ne bi trebale smatrati izuzetkom u smislu člana 8. Zakona, jer se ne radi o informacijama koje uključuju lične interese koji se odnose na privatnost treće osobe, odnosno tužilac kao podnosilac nije tražio dostavu tuđih ličnih podataka, nego je tražio dostavu javnih informacija - kopija ugovora o djelu iz 2012.g. i 2013.g. koje je Ministarstvo zaključivalo u ime svih građana Federacije Bosne i Hercegovine. Dakle, tužitelj nije ni tražio tuđe lične informacije kao što su JMBG, broj tekućeg računa i adresa stanovanja, već informacije od javnog interesa koji nosi prevagu nad privatnim, te s tim u vezi, zatamnjivanje imena i prezimena lica sa kojim je Ministarstvo zaključilo ugovor o djelu je potpuno nepotrebno i pogrešno. Ime i prezime nekog lica ne predstavlja lični podatak već društvenu i zakonsku identifikaciju tog fizičkog lica, te se na osnovu imena i prezimena, a bez objave drugih ličnih podataka kao što su JMBG, datum rođenja, adresa stanovanja, nacionalnost i sl., fizičko lice, ne može direktno ili indirektno identifikovati. Tužitelj podsjeća na mišljenje Agencije za zaštitu ličnih podataka BiH od 18.01.2016. godine, u kojem je jasno navedeno da „Ministarstvo, kao ugovorna strana i naručilac posla ima status javnog organa i korisnik je budžetskih sredstava. Naime, upravo ova činjenica ukazuje na to da lica koja su ostvarila naknade po osnovu ugovora o djelu u organima koji koriste budžetska sredstava, ne mogu uživati zaštitu na privatnost u pogledu obrade ličnih podataka u onoj mjeri u kojoj se ta zaštita Zakonom osigurava fizičkom licu u privatnom sektoru ili nekim drugim „običnim“ životnim situacijama. Imajući u vidu naprijed navedeno, informacija da je neko lice zaključilo ugovor o djelu sa javnim organom i bitni elementi ovog ugovora, ne mogu biti predmet ograničenja u smislu zaštite ličnih podataka. Međutim, u cilju zaštite prava na privatnost, Vaša obaveza kao kontrolora je da u svakom konkretnom slučaju utvrdite mjeru i obim ličnih podataka koji nisu neophodni da bi se ostvarila svrha davanja, kao što su npr. jedinstveni matični broj, adresa nosioca podataka, broj lične karte i telefona, broj transakcijskog računa, svojeručan potpis i sl. ukoliko su naznačeni u ugovoru o djelu, te da ove podatke na adekvatan način zaštitite.” Tužba dalje navodi da je tuženi prekršio član 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH, kao i da je tužitelju osporenim rješenjem povrijeđeno pravo na pristup informacijama koje je sadržano u članu II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i u članu 10. Evropske konvencije o ljudskim pravima i slobodama, te se dalje tužitelj poziva na predmet Evropskog suda za ljudska prava

broj 18030/11 Mađarski helsinški komitet protiv Mađarske od 08.11.2016. godine. Zbog navedenog, tužitelj predlaže da sud usvoji tužbu i poništi osporeno rješenje tuženog od 01.11.2023. godine, te naloži da se tužiocu omogući slobodan pristup traženim informacijama u cijelosti na način da mu se dostave kopije ugovora o djelu iz kojih će biti vidljivo sa kim je tuženi organ zaključio ugovore. Istovremeno tužitelj predlaže da sud presudom obaveže tuženog da snosi troškove upravnog spora, troškove takse na tužbu i na presudu u ovom upravnom sporu, a u smislu člana 55. Zakona o upravnim sporovima F BiH, u vezi sa članovima 386. i 396. Zakona o parničnom postupku F BiH.

U odgovoru na tužbu tuženi je istakao da je tužba u cijelosti neosnovana. Rješenjem broj: UP-II-05-41-4305/15 od 01.11.2023. godine, odlučeno je na način da su tužitelju ustupljene kopije 49 ugovora o djelu zaključenih tokom 2012. i 2013. godine, na kojima su prekriveni lični podaci u skladu sa članom 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u F BiH. Ovako je odlučeno nakon što je ovaj organ, ocijenio da kopije ugovora o djelu sadrže sve bitne elemente iz kojih se vidi svrha zaključivanja ugovora o djelu kao i iznosi koji su isplaćeni po osnovu istih. Svi ostali podaci se smatraju ličnim podacima pa su isključivo zbog zaštite ličnih podataka i prekriveni, predlaže da sud tužbu tužitelja u cijelosti odbije kao neosnovanu.

Zakonitost osporenog rješenja sud je cijenio postupajući na način propisan članom 34. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj: 9/05) i donio odluku kao u izreci iz slijedećih razloga:

Prema obrazloženju osporenog rješenja tuženi je iznio hronologiju postupka, te istakao da je rješavajući po prigovoru Transparency International od 09.10.2023. godine, utvrđeno da je isti osnovan, te je postupljeno shodno odredbama člana 14. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH i podnosiocu zahtjeva uz ovo rješenje dostavljaju se kopije 49 Ugovora o djelu. Na kopijama ugovora o djelu prekriveni su lični podaci shodno članu 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama.

Sud cijeni da osporeno i prvostepeno rješenje nisu doneseni na pravilan i zakonit način.

Cilj Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije BiH“, broj: 32/01 i 48/11) je da se ustanovi da informacije pod kontrolom javnog organa predstavljaju javno dobro od vrijednosti i da javni pristup ovim informacijama promoviše veću transparentnost i odgovornost tih javnih organa, te da su ove informacije neophodne za demokratski proces; (b) da se ustanovi da svako lice ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri u skladu sa javnim interesom, te da javni organi imaju odgovarajuću obavezu da objave informacije.

Utvrđivanje izuzetka iz člana 5. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, izuzetak od objavljivanja tražene informacije se utvrđuje samo u slučajevima kada nadležni javni organ: 1) utvrdi izuzetak u smislu čl. 6, 7. ili 8. za cijelu informaciju ili dio informacije, i b) odredi, nakon obavljenog ispitivanja javnog interesa u smislu člana 9., da objavljivanje informacije nije od javnog interesa.

Članom 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine je propisano da nadležni javni organ utvrđuje izuzetak od saopćavanja tražene informacije, ako osnovano utvrdi da informacija uključuje lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica.

Imajući u vidu odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka kao i šta se smatra ličnim podatkom koji se odnosi na privatnost trećih lica, a lični podatak je bilo koja informacija koja se odnosi na identifikovano fizičko lice ili lice čiji se identitet može utvrditi. Neće se smatrati da se lice može identifikovati ukoliko je za identifikaciju potrebno uložiti nerazumnu količinu vremena, sredstava i ljudskog rada. Osim na osnovu zakona, obrada podataka može se vršiti na osnovu saglasnosti samog nosioca podataka, tj. lica na koje se podaci odnose, a pri tom treba razgraničiti šta je informacija, a šta lični podatak koji treba zaštititi, poput nečijeg matičnog broja, adrese ili broja telefona. Međutim, i ti podaci moraju biti objavljeni ako se utvrdi da za to postoji javni interes.

Predmet zahtjeva tužitelja od 04.04.2014. godine, je dostavljanje kopija svih ugovora o djelu koje je tuženi organ zaključio u 2012. i 2013. godini, radi provođenja istraživanja o trošenju sredstava za te namjene. Nesumnjivo je da informacija o trošenju sredstava za zaključivanje ugovora o djelu javnog organa predstavlja javni interes, pa pristup tim informacijama potiče veću transparentnost i odgovornost javnih organa, što je *ratio legis* Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, propisan članom 1. tog zakona.

Polazeći od svrhe zahtjeva tužitelja za pristup informacijama, ovaj sud je mišljenja da tuženi nije pravilno primijenio odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, koje se odnose na izuzetke od saopćavanja.

Naime, prema odredbi iz člana 5. tačka 1) Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, tražena informacija će biti utvrđena izuzetom od saopćavanja na osnovu ocjene svakog pojedinačnog slučaja samo ako nadležni javni organ utvrdi izuzetak u smislu člana 6., 7. i 8. ovog zakona za cijelu ili dio informacije.

Tačno je da su lični podaci koji su sadržani u ugovorima o djelu, propisani članom 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, kao izuzetak od saopćavanja, u svrhu zaštite privatnosti trećeg lica, kako to pravilno zaključuje tuženi.

Međutim, tuženi gubi iz vida da se odredbom iz člana 5. tačka 1) Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, tražena informacija na osnovu ocjene svakog pojedinačnog slučaja, može utvrditi kao izuzetak od saopćavanja i samo za dio informacije, u kom slučaju prema odredbi iz člana 10. istog zakona, nadležni javni organ izdvaja taj dio i saopćava ostatak informacije.

Odredbama člana 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj: 32/01 i 48/11) propisano je da će nadležni organ saopštiti traženu informaciju, bez obzira na izuzetak utvrđen u skladu

sa članom 6., 7. ili 8. ovog zakona, ako je to opravdano javnim interesom, da se pri tome uzima u obzir svaka korist i šteta koje mogu proisteći iz saopštavanja informacije, te da se prilikom donošenja odluke da li je saopštavanje informacije opravdano javnim interesom razmatraju okolnosti naročito uključujući svako nepoštivanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, nepravde, zloupotrebe vlasti ili nemara u obavljanju službene dužnosti i dr. Prema tome, rješenje tuženog nije dovoljno jasno, jer se prema činjeničnom stanju utvrđenom u upravnom postupku, uopšte ne vidi na koji način je ocijenjeno da bi, u smislu citiranih zakonskih odredbi, šteta nastala za treću osobu objavljivanjem traženih informacija bila znatno veća od javnog interesa za njeno objavljivanje (u kojem slučaju se jedino tražena informacija ne saopštava). Ovo iz razloga što se prilikom donošenja odluke (da li je saopštavanje tražene informacije izuzete od objavljivanja opravdano javnim interesom ili nije) mora uzeti u obzir ne samo svaka šteta trećih lica ili javnog organa koja bi objavljivanjem nastala, već i svaka korist koja bi od objavljivanja mogla proisteći (razmatrajući pri tome i da li tražena informacija sadrži neke od okolnosti propisanih u citiranom članu 9. navedenog zakona), o čemu u obrazloženju u odlukama organa uprave nisu dati nikakvi razlozi.

Nadalje, odredbama člana 14. stav 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine („Službene novine Federacije BiH“, broj 32/01 i 48/11) propisano je da nadležni javni organ (prema članu 3. stav 2. alineja 6. javni organ-odnosno pravna osoba u Federaciji Bosne i Hercegovine u smislu ovog Zakona je pravna osoba koja je u vlasništvu ili pod kontrolom Federacije, kantona, općine ili grada ili nad čijim radom javni organ vrši kontrolu) nakon prijema zahtjeva za pristup informacijama preduzima sve potrebne radnje da pribavi traženu informaciju i razmatra sve činjenice i okolnosti od značaja za rješavanje takvog zahtjeva, a prema odredbi člana 19. navedenog Zakona, javni organ je dužan da odredi službenu osobu za informisanje, koja obrađuje zahtjeve sačinjene u smislu tog Zakona, te je odredbama stavova 3., 4. i 5., člana 14. istog Zakona, regulisano da ako nadležni javni organ odbije pristup informacijama u cijelosti ili djelimično, podnosilac zahtjeva se obavještava rješenjem, protiv kojeg rješenja nezadovoljna stranka može podnijeti prigovor rukovodiocu javnog organa, te je rješenje doneseno po prigovoru konačno u upravnom postupku i protiv njega nezadovoljna stranka može pokrenuti upravni spor, a odredbama člana 25. tog Zakona, propisano je da se na pitanja postupka koja nisu uređena ovim Zakonom primjenjuje Zakon o upravnom postupku.

Međutim, u konkretnom slučaju, ovaj sud primjećuje da je prvostepeno rješenje doneseno od strane neovlaštene osobe, jer je prvostepeno rješenje donio pomoćnik ministra po ovlaštenju ministra, a ne službenik za informisanje tog javnog organa, kako je to izričito propisano odredbama člana 19. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, a s druge strane da je ministar, kao rukovodilac tog javnog organa, odlučio o prigovoru tužitelja podnesenom protiv prvostepenog rješenja, na koji način nije ni postupljeno na način propisan odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH, a primjenom kojeg se vodi postupak i rješava po zahtjevu fizičkih i pravnih lica za pristup informacijama koje su u posjedu javnih organa, te je time u predmetnom upravnom postupku povrijeđeno i načelo dvostepenosti propisano tim posebnim procesno - materijalnim zakonom, što je, pri svim gornjim propustima, bilo od uticaja na pravilnost i zakonitost rješenja oba upravna organa.

Iz navedenih razloga ovaj sud je primjenom člana 36. stav 1. i 2. u vezi sa članom 28. stav 4. Zakona o upravnim sporovima osporeno i prvostepeno rješenje poništio i predmet vratio prvostepenom organu na ponovno rješavanje.

U ponovnom postupku prvostepeni organ će u skladu sa podnesenim zahtjevom za pristup informacijama, najprije prema odredbama člana 19. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, odrediti službenu osobu za informisanje, koja obrađuje zahtjeve sačinjene u smislu tog Zakona, koja će obraditi zahtjev, pa će na način kako je naprijed navedeno potpuno i pravilno utvrditi činjenično stanje, te će primjenom odgovarajućih odredaba na takvo utvrđenje ponovno odlučiti po zahtjevu tužitelja i za svoju odluku dati potpune i pravno valjane razloge.

O troškovima postupka ovaj sud nije odlučivao, obzirom da presudom nije meritorno riješena upravna stvar, nego je tužba tužitelja uvažena, poništeno osporeno rješenje tuženog i prvostepeno rješenje i predmet vraćen prvostepenom organu na ponovno rješavanje. Kako Zakon o upravnim sporovima ne sadrži odredbe kojima se propisuje naknada troškova upravnog spora, to se u ovoj upravnoj stvari u smislu člana 55. navedenog Zakona, shodno primjenjuju odgovarajuće odredbe Zakona o parničnom postupku ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), kojim je uređen parnični postupak, konkretno, odredba člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku, kojim je propisano, da kada se ukine odluka protiv koje je podnesen pravni lijek i predmet vrati na ponovno suđenje, ostavit će da se o troškovima postupka u povodu pravnog lijeka odluči u konačnoj odluci, pa se u konkretnoj stvari neće odlučivati o troškvima upravnog spora, već će se o istim odlučiti kada se konačno odluči o zahtjevu stranke u upravnom postupku, odnosno upravnom sporu analognom primjenom člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku.

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.